

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 298/2021-54

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Rastislava Kaššáka a sudcov Jany Baricovej a Miloša Maďara (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky obchodnej spoločnosti [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpenej JUDr. Jozefom Boledovičom, advokátom, Úzka 578/4, Rovinka, proti postupu Okresného súdu Vranov nad Topľou v konaní vedenom pod sp. zn. 7 Cb 109/2016 takto

r o z h o d o l :

Ústavnej sťažnosti **n e v y h o v u j e**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 20. mája 2020 v znení jej doplnenia doručeného ústavnému súdu 20. októbra 2020 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov, na verejné prerokovanie veci v jej prítomnosti a práva vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Vranov nad Topľou (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 7 Cb 109/2016 (ďalej aj „napadnuté konanie“). Okresnému súdu navrhuje prikázať, aby v napadnutom konaní „... *bezodkladne konal*“. Zároveň navrhuje priznať jej primerané finančné zadosťučinenie v sume 5 000 eur a náhradu trov konania pred ústavným súdom.

2. Ústavný súd uznesením č. k. I. ÚS 298/2021-20 z 13. júla 2021 prijal podľa § 56 ods. 5 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavnú sťažnosť sťažovateľky na ďalšie konanie v celom rozsahu.

3. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh, vyjadrení účastníkov konania a pripojeného súdneho spisu okresného súdu z konania vedeného pod sp. zn. 7 Cb 109/2016 vyplýva, že 26. októbra 2016 bola

okresnému súdu doručená žaloba, ktorou sa sťažovateľka pôvodne domáhala zaplata sumy 38 598,10 eur s príslušenstvom voči žalovanej, a to obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „žalovaná“), z titulu splatných faktúr vystavených v zmysle nájomnej zmluvy č. 4/WAW/NAJ v znení jej dodatkov (ďalej len „nájomná zmluva“).

4. Listom z 26. októbra 2016 okresný súd vyzval sťažovateľku na úhradu súdneho poplatku za podanú žalobu, ktorý sťažovateľka uhradila 7. novembra 2016. Dňa 10. novembra 2016 okresný súd vydal v napadnutom konaní platobný rozkaz č. k. 7 Cb 109/2016-52 (ďalej len „platobný rozkaz“), proti ktorému podala žalovaná odpor, na základe čoho okresný súd uznesením č. k. 7 Cb 109/2016-65 z 3. februára 2017 platobný rozkaz zrušil. Následne (27. marca 2017, pozn.) nariadil vo veci pojednávanie na 16. jún 2017. Dňa 11. mája 2017 sťažovateľka doručila súdu podanie, ktorým navrhla zmenu žaloby.

5. Zo zápisnice o pojednávaní zo 16. júna 2017 vyplýva, že pojednávanie bolo odročené na 5. október 2017 s tým, aby strany v napadnutom konaní súdu v stanovenej lehote prostredníctvom právneho zástupcu sťažovateľky oznámili, či medzi nimi došlo k mimosúdnej dohode, keďže bol vo veci podaný návrh na pripustenie zmeny žaloby. Uznesením okresného súdu č. k. 7 Cb 109/2016-110 z 28. augusta 2017 tento rozhodol, že zmenu žaloby nepripúšťa najmä z dôvodu, že výsledky dovtedajšieho konania nemohli byť podkladom na konanie o zmenenom návrhu. Okresný súd vykonal ďalšie pojednávania vo veci 5. októbra 2017 a 14. decembra 2017, ktoré bolo odročené na 9. marca 2018 na účel výsluchu žalovanej a pripojenia spisu vedeného okresným súdom pod sp. zn. 8 Cb 76/2017. Následne okresný súd uznesením č. k. 7 Cb 109/2016-198 z 2. februára 2018 rozhodol, že spája napadnuté konanie a konanie vedené okresným súdom pod sp. zn. 8 Cb 76/2017 na spoločné konanie, ktoré bude ďalej vedené pod sp. zn. 7 Cb 109/2016.

6. Zo zápisnice o pojednávaní z 9. marca 2018 vyplýva, že v tento deň sa v napadnutom konaní uskutočnilo ďalšie pojednávanie, ktoré bolo odročené na 3. máj 2018. Výsledkom pojednávania z uvedeného dátumu bolo ukončenie dokazovania surčením termínu vyhlásenia rozsudku na 31. máj 2018. Z úradného záznamu okresného súdu zo 4. mája 2018 vyplýva, že vzhľadom na chybu v prepise zápisnice o pojednávaní, keď namiesto dátumu 4. máj 2018, na ktorý bolo pojednávanie odročené, bol v zápisnici uvedený 3. máj 2018, na ktorom sa z uvedeného dôvodu nezúčastnil právny zástupca sťažovateľky, sa namiesto vyhlásenia rozsudku vo veci samej 31. mája 2018 ďalej pojednávalo. Pojednávanie z 31. mája 2018 bolo odročené na 28. jún 2018 s cieľom vyhlásenia rozhodnutia vo veci samej.

7. Rozsudkom č. k. 7 Cb 109/2016-252 z 28. júna 2018 okresný súd rozhodol tak, že konanie o zaplata 33 777,11 eur s príslušenstvom zastavil, žalovanú zaviazal zaplatiť sťažovateľke 27 070,57 eur s príslušenstvom a nahradiť jej trovy konania v rozsahu 100 % (ďalej len „rozsudok“). O odvolaní žalovanej proti rozsudku rozhodol Krajský súd v Prešove (ďalej len „krajský súd“) uznesením č. k. 3 Cb 72/2018-290 zo 14. marca 2019 tak, že rozsudok súdu prvej inštancie zrušil vo výroku, ktorým tento žalobe vyhovel, a vo výroku, ktorým rozhodol o náhrade trov konania a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

8. Po vrátení súdneho spisu okresnému súdu sa ďalšie pojednávanie v napadnutom konaní uskutočnilo 20. júna 2019, v rámci ktorého okresný súd zaviazal žalovanú na predloženie listinných dôkazov, a 3. októbra 2019, pričom toto bolo odročené na neurčito z dôvodu postupu podľa § 189 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“). Následne po úhrade preddavku na náklady

edičnej povinnosti podľa § 189 CSP v novembri 2019 okresný súd uznesením č. k. 7 Cb 109/2016-403 z 9. marca 2020 zaviazal na túto povinnosť dotknutú obchodnú spoločnosť.

9. Uznesením č. k. 7 Cb 109/2016-467 z 10. júna 2020 okresný súd uložil žalovanej povinnosť zložiť zálohu na znalecké dokazovanie a následne vyzval strany v napadnutom konaní na predloženie otázok pre znalca. Z uznesenia č. k. 7 Cb 109/2016-574 vyplýva, že okresný súd ustanovil v napadnutom konaní odborne spôsobilú osobu [REDAKOVANÉ] vypracovať odborné vyjadrenie v lehote 60 dní od doručenia predmetného uznesenia. Proti [REDAKOVANÉ] sťažovateľka podala „návrh na vylúčenie znalca“, o ktorom okresný súd rozhodol uznesením z 27. januára 2021 tak, že ju nevyklučuje.

10. Dňa 15. júla 2021 predložila [REDAKOVANÉ] okresnému súdu znalecký posudok č. 04/2021.

11. V zmysle zistení ústavného súdu napadnuté konanie dosiaľ nebolo právoplatne ukončené.

II. Argumentácia sťažovateľky

12. Proti postupu okresného súdu v napadnutom konaní podala sťažovateľka túto ústavnú sťažnosť, v ktorej argumentuje:

- a) napadnuté konanie, ktoré trvá od októbra 2016, nebolo ani po viac ako troch rokoch a šiestich mesiacoch (t. j. do podania ústavnej sťažnosti, pozn.) právoplatne skončené a nie je ani predpoklad jeho skorého ukončenia;
- b) okresný súd nepostupuje podľa § 157 CSP a nevyužíva zákonné procesné prostriedky. Takýto postup vedie podľa názoru sťažovateľky k neprimeraným priet'ahom v konaní, ktoré sú takej intenzity, že porušujú sťažovateľkino právo na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov;
- c) okresný súd zrušením platobného rozkazu č. k. 7 Cb 109/2016-52 z 10. novembra 2016 na základe vecne neodôvodneného odporu postupoval nezákonne a spôsobil tým porušenie jej práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov;
- d) priet'ahy v napadnutom konaní boli spôsobené nedôvodným nepripustením zmeny žaloby (vrátane žalobného návrhu, pozn.) z mája 2017, o ktorej okresný súd nerozhodol na pojednávaní bezprostredne po tom, ako sťažovateľka podala návrh na zmenu žaloby podaním doručeným okresnému súdu mimo konania pojednávania, ale rozhodol o nej až po následnej urgencii sťažovateľky v auguste 2017. Nepripustením zmeny žaloby bola nútená domáhať sa nároku, pôvodne uplatneného zmenou žaloby v rámci napadnutého konania, v samostatnom konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 8 Cb 78/2017, ktoré napokon aj tak okresný súd spojil na spoločné konanie vedené pod sp. zn. 7 Cb 109/2016, čím nepriamo vyhovel návrhu na zmenu žaloby, avšak až po uplynutí siedmich mesiacov. Sťažovateľka konštatuje, že pôvodné odmietnutie návrhu na zmenu žaloby a následné spojenie vecí do spoločného konania okresným súdom predstavuje porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov;
- e) okresný súd spôsobuje priet'ahy v napadnutom konaní tým, že postupuje v rozpore s § 167 ods. 2 CSP, ako aj preukázateľne nepoučil žalovanú o následkoch sudcovskej a zákonnej koncentrácie a pripustil, že žalovaná v napadnutom konaní opakovane predkladá vyjadrenia a dôkazy na pojednávaniach, čím dochádza k opakovanému odročovaniu pojednávani v rozpore s § 153 ods. 2 CSP;

f) celková dĺžka napadnutého konania sa predĺžila aj tým, že pojednávanie pôvodne nariadené na 4. máj 2018 sa konalo o deň skôr, a to 3. mája 2018 bez upovedomenia sťažovateľky a bez jej účasti. Navyše sa na ňom vyhlásilo dokazovanie za skončené a pojednávanie bolo odročené na vyhlásenie rozsudku na 31. máj 2018, čo sťažovateľka okamžite namietala. V takomto postupe okresného súdu vidí aj porušenie jej práva, aby sa vec prerokovala v jej prítomnosti a aby sa mohla vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom, ktoré jej garantuje čl. 48 ods. 2 ústavy;

g) v napadnutom konaní okresný súd už rozhodol rozsudkom z 28. júna 2018, ktorý bol odvolacím súdom zrušený uznesením č. k. 3 Cob 72/2018 zo 14. marca 2019, a teda sa opätovne predĺžila dĺžka napadnutého konania. Rozhodnutie odvolacieho súdu porušuje právo sťažovateľky na spravodlivý súdny proces;

h) predĺženie napadnutého konania o šesť mesiacov podľa názoru sťažovateľky spôsobil okresný súd aj zmätočným postupom, keď uložil obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ] tzv. edičnú povinnosť až po pol roku od vyhlásenia uznesenia z 3. októbra 2019.

13. V rozsahu doplnenia ústavnej sťažnosti z 19. októbra 2020 sťažovateľka namieta spôsob vedenia napadnutého konania (napr. v kontexte znaleckého dokazovania vo veci, pozn.), ktorý podľa jej názoru „...porušuje objektivitu a nestrannosť súdu a je tiež ďalším dôvodom prietahov v konaní, keď sa súd opakovane snaží nezákonne pomáhať žalovanej strane a hľadá dôvody pre oddialenie meritórneho rozhodnutia vo veci“.

III.

Vyjadrenie okresného súdu a replika sťažovateľky

III.1. Vyjadrenie okresného súdu:

14. Okresný súd k ústavnej sťažnosti poskytol chronologický prehľad procesných úkonov v napadnutom konaní spolu s podaním podrobného odôvodnenia k jednotlivým námietkam sťažovateľky. K napadnutému konaniu ako celku uviedol, že ide o právne a skutkovo zložitejší spor z toho dôvodu, že v priebehu napadnutého konania právny zástupca sťažovateľky podal dva návrhy na zmenu petitu žaloby, pričom zmena žalobného návrhu nevychádzala z predložených dôkazov a tvrdení sťažovateľky, ako aj z dôvodu, že žalovaná vzniesla voči sťažovateľke započítací prejav týkajúci sa zhodnotenia príslušnej stavby, ktorý sťažovateľka neuznala. Zložitost' veci odôvodňuje aj tým, že žalovaná nie je prvotným nájomcom dotknutých nehnuteľností, s čím sa okresný súd musí tiež vysporiadať. Podľa okresného súdu je v aktuálnom štádiu napadnutého konania potrebné ustáliť, či došlo k zhodnoteniu dotknutej stavby a ak áno v akej výške, pričom v danom prípade ide o odborné skutočnosti, na základe čoho, ako aj v zmysle pokynov krajského súdu v uznesení č. k. 3 Cob 72/2018 zo 14. marca 2019 je nutné vykonať vo veci znalecké dokazovanie. Okresný súd konštatuje, že napadnuté konanie sa predĺžilo aj z dôvodu, že strany opakovane a aj bez výzvy okresného súdu podávali písomné vyjadrenia, ktoré im boli vzájomne doručované, ako aj „*covidová situácia*“. Zároveň poukazuje na predĺženie sudcovskej lehoty pre vyjadrenie sa k znaleckému posudku na strane sťažovateľky a predĺženiu lehoty pre vypracovanie znaleckého posudku zo zdravotných dôvodov na strane znalkyne. V závere uvádza, že po vyjadreniach strán k znaleckému posudku bude v napadnutom konaní nariadený termín pojednávania a v prípade, že nedôjde k nepredvídaným skutočnostiam, bude možné vo veci rozhodnúť.

III.2. Replika sťažovateľky:

15. Sťažovateľka vo svojej replike popiera tvrdenia okresného súdu. V prvom rade uvádza, že napadnuté konanie nie je právne ani skutkovo zložitú. Argumentuje, že podaná žaloba a jej zmeny sú podložené nájomnou zmluvou a faktúrami, konštatuje, že dlh žalovaná uznala a nevzniesla proti nemu žiadne námietky, pričom sa snažila o jeho započítanie. Navrhovanou zmenou žaloby sťažovateľka reagovala na vývoj neuhradeného dlhu. Zároveň uvádza, že okresný súd pripustil, aby sa päť rokov viedlo dokazovanie týkajúce sa výlučne započítania žalovanej, a zapríčinil zbytočné prietahy uložením edičnej povinnosti a zmätočným nariadením znaleckého dokazovania. Namieta, že v napadnutom konaní vypracovaný znalecký posudok nemôže byť spôsobilým dôkazným prostriedkom, a teda nie je predpoklad na skoré rozhodnutie vo veci samej. V ďalšej časti sa vyjadruje k jednotlivých tvrdeniam okresného súdu a k vedeniu napadnutého konania, predovšetkým vo vzťahu k aplikácii tzv. koncentrácie konania a argumentuje nezvládnutím procesu dokazovania vo vzťahu k započítaniu, edičnej povinnosti a znaleckému dokazovaniu. Zároveň poukazuje aj na skutočnosti, ktoré prezentovala v odôvodnení ústavnej sťažnosti, pričom popisuje skutkový stav napadnutého konania. V relevantnej časti ďalej uvádza, že svojím konaním nespôsobila prietahy v napadnutom konaní, okresnému súdu poskytovala súčinnosť a svojimi vyjadreniami napomáhala objasneniu merita veci. Vyjadrenie okresného súdu podľa jej názoru nevyvrátilo dôvodnosť podanej ústavnej sťažnosti.

16. Ústavný súd v tejto veci upustil od ústneho pojednávania, keďže na základe podaní účastníkov vrátane ich príloh a súdneho spisu predloženého ústavnému súdu je zrejmé, že od ústneho pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci (§ 58 ods. 3 zákona o ústavnom súde).

IV.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

17. Podstatou ústavnej sťažnosti sťažovateľky je tvrdenie, že došlo k porušeniu jej práva označeného v bode 1 tohto nálezu celkovou neprimeranou dĺžkou napadnutého konania a konkrétnou činnosťou okresného súdu špecifikovanou v časti II tohto nálezu spôsobujúcou zbytočné prietahy v konaní, neprerokovanie veci v jej prítomnosti a nemožnosť vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom.

18. Pri rozhodovaní o ústavných sťažnostiach, v ktorých sa namieta porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou je účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím (m. m. IV. ÚS 221/04).

19. Základnou povinnosťou súdu je zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa sporová strana obrátila na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie (m. m. I. ÚS 96/2019).

20. Povinnosť súdu a sudcu konať bez prietáhov podľa právnej úpravy účinnej od 1. júla 2016 je *expressis verbis* zakotvená ako základný princíp civilného sporového konania v čl. 17 Civilného sporového poriadku, podľa ktorého súd postupuje v konaní tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá, predchádza zbytočným prietahom, koná hospodárne a bez zbytočného a neprimeraného zaťažovania strán sporu a iných osôb.

21. Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prietahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, III. ÚS 142/03) zohľadňuje v rámci okolností konkrétneho prípadu tri základné kritériá, ktorými sú (1) právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje, (2) správanie účastníka súdneho konania a (3) postup samotného súdu. V rámci prvého kritéria ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (IV. ÚS 187/07).

22. Pokiaľ ide o kritérium právna a faktická zložitosť veci, predmetom napadnutého konania je rozhodovanie o nároku sťažovateľky na zaplatenie peňažnej sumy z titulu nesplnenia zmluvného záväzku. Predmetná agenda predstavuje štandardnú súčasť rozhodovacej činnosti všeobecných súdov, preto napadnuté konanie nemožno v zásade považovať za právne zložité. Vzhľadom na konkrétne okolnosti prejednávanej veci však možno uviesť, že uplatnením inštitútu započítania zo strany žalovanej a jeho následným popretím zo strany sťažovateľky, ako aj vzhľadom na skutočnosť, že žalovaná nie je prvotným nájomcom dotknutej nehnuteľnosti, došlo k skomplikovaniu skutkového stavu, čo malo v konečnom dôsledku vplyv na procesné predĺženie napadnutého konania.

23. V konaní o ústavnej sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov ústavný súd okrem zložitosti veci skúma aj to, akým spôsobom sa na prietahoch konania podieľa osoba, ktorá podala ústavnú sťažnosť vo veci porušenia jej základného práva (na prerokovanie bez zbytočných prietáhov, pozn.) podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. Vo vzťahu k správaniu sťažovateľky ústavný súd uvádza, že sťažovateľka sa nezúčastnila, a to ani prostredníctvom svojho právneho zástupu na prvých dvoch vo veci konaných pojednávaníach, avšak v oboch prípadoch s vopred zaslaným ospravedlnením. Taktiež raz požiadala o predĺženie stanovenej lehoty na účel vypracovania vyjadrenia k príslušnému znaleckému posudku a nesplnila si poplatkovú povinnosť ihneď pri podaní návrhu na vydanie platobného rozkazu. Predmetné správanie sťažovateľky však malo zanedbateľný vplyv na predĺženie napadnutého konania. Pokiaľ okresný súd poukázal na množstvo vyjadrení, ktoré predkladá sťažovateľka v napadnutom konaní aj bez jeho výzvy, a na potrebu ich následného doručovania, predmetné obdobie nemožno pripísať na jej vrub, keďže je to súčasť jej procesnej obrany, t. j. predĺženie napadnutého konania z dôvodu uplatnenia procesných práv nemá povahu zbytočných prietáhov. V tomto kontexte ústavný súd poukazuje na možnosť využitia § 153 CSP v prípade, ak by okresný súd uvážil, že sú splnené podmienky pre jeho aplikáciu. V sumáre možno uviesť, že ústavný súd v správaní sťažovateľky nezistil také okolnosti, ktoré mohli výrazným spôsobom ovplyvniť dĺžku napadnutého konania. Zároveň konštatuje, že sťažovateľka vyvinula aj procesnú aktivitu tým, že okresnému súdu adresovala list vo veci „*upozornenie na prietahy v konaní*“, ktorý zaslala aj krajskému súdu.

24. V súvislosti s hodnotením samotného postupu okresného súdu ako tretieho kritéria ústavný súd konštatuje, že okresný súd vo veci koná od 26. októbra 2016, keď mu bola doručená žaloba, pričom

dosiaľ napadnuté konanie nebolo právoplatne ukončené. Ústavný súd sa zaoberal skutočnosťou, či na strane okresného súdu došlo k takému konaniu, ktoré by opodstatňovalo sťažovateľkou namietané zbytočné prietahy v napadnutom konaní. Ústavný súd zistil, že v čase od doručenia žaloby po vykonanie prvého pojednávania nedošlo zo strany okresného súdu v napadnutom konaní k zbytočným prietahom. Tri dni po úhrade súdneho poplatku za podanú žalobu okresný súd vydal vo veci platobný rozkaz, ktorý po podaní odporu a vyjadrení sťažovateľky zrušil, a približne mesiac po nadobudnutí právoplatnosti uznesenia, ktorým tak spravil, nariadil vo veci prvé pojednávanie. Následne mu bol zo strany sťažovateľky, resp. jej právneho zástupcu doručený návrh na zmenu žaloby s doplnením úpravy žalobného návrhu z 13. júna 2016 spolu so žiadosťou o ospravedlnenie z neúčasti na nariadenom pojednávaní, a to z dôvodu vycestovania právneho zástupcu sťažovateľky do Českej republiky. Zo súdneho spisu vyplýva, že v napadnutom konaní bolo dosiaľ nariadených 9 pojednávanií. Ústavný súd sa zaoberal skutočnosťou, či došlo na strane okresného súdu k zbytočným prietahom práve v súvislosti s nariadenými pojednávaniami, pričom zistil, že prvé z nich zo 16. júna 2017, na ktorom sa s vopred zaslaným ospravedlnením nezúčastnila ani jedna zo strán v napadnutom konaní, bolo odročené predovšetkým z dôvodu možnej mimosúdnej dohody na základe tvrdenia žalovanej. Následne konané pojednávanie z 5. októbra 2017, na ktorom sa právny zástupca sťažovateľky ani sťažovateľka nezúčastnili s vopred zaslaným ospravedlnením, bolo odročené z dôvodu potreby výsluchu žalovanej, ktorá nebola prítomná na pojednávaní, ako aj z dôvodu potreby vyjadrenia sťažovateľky k vyjadreniu žalovanej z 28. septembra 2017, v ktorom táto namietla existenciu žalovanej sumy, keďže pohľadávka sťažovateľky podľa tvrdenia žalovanej zanikla započítaním. Následne bolo ďalšie pojednávanie nariadené na 14. december 2017, ktoré bolo riadne otvorené a vo veci sa konalo. Do jeho uskutočnenia bolo sťažovateľkou do konania predložených niekoľko vyjadrení, predovšetkým vo vzťahu k otázke započítania. Ďalšie pojednávanie bolo nariadené na 9. marec 2018 na účel potreby výsluchu žalovanej, ktorá (jej konateľ, pozn.) sa na pojednávanie nedostavila z dôvodu úmrtia v rodine, ktoré právnenému zástupcovi v zmysle zápisnice o pojednávaní oznámila večer pred jeho konaním, ako aj z dôvodu pripojenia spisu vedeného pod sp. zn. 8 Cb 76/2017. Následne okresný súd rozhodol o spojení napadnutého konania a konania vedeného pod sp. zn. 8 Cb 76/2017 na spoločné konanie, k čomu predložila vyjadrenie sťažovateľka. Pojednávanie z 9. marca 2018 okresný súd odročil z dôvodu doručovania vyjadrení jednotlivým stranám v napadnutom konaní, pričom ďalšie pojednávanie sa konalo 3. mája 2018. Predmetné odročenie možno pripísať na vrub okresnému súdu, čím sa konanie predĺžilo o približne dva mesiace. Na ďalšom pojednávaní došlo k vyhláseniu dokazovania za skončené a k odročeniu pojednávania na vyhlásenie rozsudku na 31. máj 2018. Z dôvodu chyby pri prepise zápisnice, čo sa týka dňa nariadenia ďalšieho pojednávania, na základe ktorej sa právny zástupca sťažovateľky nedostavil na pojednávanie, ktoré sa konalo 3. mája 2018, sa namiesto vyhlásenia rozsudku vo veci samej 31. mája 2018 ďalej vo veci pojednávalo, bolo zrušené uznesenie o vyhlásení dokazovania za skončené a vyhlásenie rozsudku bolo presunuté na 28. jún 2018, keď k vyhláseniu rozhodnutia vo veci samej aj došlo. Okresný súd teda vo veci prvýkrát rozhodol po uplynutí jedného roka a ôsmich mesiacov. Sumarizujúc uvedené skutočnosti, je možné na ťarchu okresného súdu pričítať posunutie vyhlásenia rozsudku o takmer mesiac z dôvodu pochybenia na jeho strane. Vo vzťahu k priebehu a nariaďovaniu pojednávanií ústavný súd konštatuje ich pravidelnosť a nemožno v ňom badať obdobia nečinnosti či výraznejšie obdobia neefektivity, ktoré by odôvodňovali vyslovenie porušenia základného práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov.

25. Pokiaľ ide o ďalší priebeh konania, je nutné uviesť, že krajský súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom konaní zrušil a vec vrátil súdu na ďalšie konanie a rozhodnutie z dôvodu, že podľa jeho názoru okresný súd nepostupoval podľa § 181 ods. 2 CSP a nevysporiadal sa s procesnou obranou žalovanej postavenou na uplatnení § 667 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení účinnom v rozhodnom období a v tej súvislosti ani s tým, prečo nie je možné započítací prejav žalovanej posúdiť podľa tohto zákonného ustanovenia. K predmetným skutočnostiam ústavný súd uvádza, že súdny spis bol predložený na rozhodnutie krajskému súdu v novembri 2018, pričom tento následne rozhodol v marci 2019 s doručením svojho rozhodnutia okresnému súdu v apríli 2019. Následne sa v napadnutom konaní uskutočnili ešte dve pojednávania. Prvé z nich sa konalo 20. júna 2019, na ktorom bolo doplnené dokazovanie, a na návrh sťažovateľky bola žalovanej stanovená povinnosť na predloženie (v zápisnici o pojednávaní, pozn.) určených dokumentov. Dosiaľ posledné pojednávanie vo veci sa uskutočnilo 3. októbra 2019 s odročením na neurčito na účel zloženia zálohy žalovanej v súvislosti so zvolením postupu podľa § 189 CSP, ku ktorému okresný súd pristúpil na návrh žalovanej. K úhrade stanovenej zálohy došlo v novembri 2019. K predmetnému postupu sa ešte v novembri vyjadrila sťažovateľka, ktorá tento postup namietala. Okresný súd predmetné podanie zaslal na vyjadrenie žalovanej z dôvodu, že sa podľa jeho vyhodnotenia týkalo aj tzv. zhodnotenia stavby, s čím bola spojená edičná povinnosť. Následne bolo v priebehu decembra 2019 zaslané ďalšie vyjadrenie sťažovateľky a v nadväznosti na uvedené okresný súd uznesením z marca 2020 vyzval dotknutú obchodnú spoločnosť na predloženie v ňom požadovaných dokumentov. Vzhľadom na popísaný priebeh napadnutého konania ani v uvedenej časti napadnutého konania nemožno definovať obdobia zbytočných prietahov spôsobených okresným súdom. Po vyjadrení sa príslušnej obchodnej spoločnosti v súvislosti s edičnou povinnosťou, že požadovanými dokumentmi nedisponuje, okresný súd uložil žalovanej zložiť zálohu na znalecké dokazovanie, a to v júni 2020. K predloženiu znaleckého posudku ([REDAKOVANÉ], pozn.) došlo 15. júla 2021 po tom, čo bola vo veci zložená záloha, strany v konaní boli vyzvané na predloženie otázok pre znalca, proti osobe [REDAKOVANÉ] právny zástupca sťažovateľky podal návrh na vylúčenie okresnému súdu, o ktorom tento rozhodol v januári 2021 a po predložení dvoch žiadostí [REDAKOVANÉ] o predĺženie lehoty pre vypracovanie znaleckého posudku, ktorá podľa súdneho spisu tieto podala z objektívnych – zdravotných dôvodov, čo nie je možné pričítať na vrub okresnému súdu.

26. Z uvedeného je zrejmé, že k odročeniu pojednávania vyslovene z dôvodu na strane okresného súdu došlo v jednom prípade, a to 9. marca 2018 z dôvodu doručovania príslušných podaní stranám na vyjadrenie. Zároveň sa 31. mája 2019 uskutočnilo pojednávanie, na ktorom sa namiesto vyhlásenia rozhodnutia vo veci samej opätovne konalo, a to z dôvodu pochybenia na strane asistentky súdu pri prepise zápisnice o pojednávaní. Na základe uvedeného sa v napadnutom konaní vykonalo o jedno pojednávanie viac, a to 28. júna 2018, t. j. napadnuté konanie sa predĺžilo o približne mesiac. Na základe uvedených skutočností ústavný súd konštatuje, že v popísanom postupe okresného súdu nezistil také okolnosti, ktoré mohli výrazným spôsobom ovplyvniť dĺžku napadnutého konania.

27. Sumarizujúc skutočnosti popísané v bodoch 24 až 26 tohto nálezu, ústavný súd k postupu okresného súdu v napadnutom konaní uvádza, že tento bol od podania žalobného návrhu plynulý a jednotlivé procesné úkony boli realizované v krátkych časových úsekoch. Dosiaľ ojedinelá nesústredená činnosť okresného súdu mala za dôsledok vrátenie veci na opätovné rozhodnutie súdu

prvej inštancie. K predmetnému ústavný súd poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej nielen nečinnosť, ale aj nesústredená a neefektívna činnosť štátneho orgánu (všeobecného súdu) môže zapríčiniť porušenie ústavou zaručeného základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov, ak činnosť štátneho orgánu nesmerovala k odstráneniu právnej neistoty týkajúcej sa tých práv, kvôli ktorým sa sťažovateľ obrátil na štátny orgán, aby o jeho veci rozhodol (m. m. IV. ÚS 22/02, I. ÚS 376/06, III. ÚS 90/07, III. ÚS 103/09). Na druhej strane je nutné uviesť, že kritériom na rozhodovanie ústavného súdu musí byť najmä intenzita, akou malo byť zasiahnuté do ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou zaručených základných práv a slobôd, a v spojitosti s tým zistenie, že v okolnostiach daného prípadu ide o zásah, ktorý zjavne viedol k porušeniu, resp. odopretiu základných práv alebo slobôd (m. m. IV. ÚS 238/07, III. ÚS 743/2017). Ústavný súd rezumuje, že ojedinelá nesústredená činnosť okresného súdu bez ďalšieho nebola takej intenzity, že predĺžila napadnuté konanie tak, aby bolo zasiahnuté do ústavou garantovaného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov.

28. Ústavný súd s prihliadnutím na obranu okresného súdu považuje za potrebné poukázať na skutočnosť, že priebeh napadnutého konania spadá čiastočne do obdobia vyhlásenia núdzového stavu 16. marca 2020 a jeho neskorších rozšírení uzneseniami vlády Slovenskej republiky podľa čl. 5 ústavného zákona č. 227/2002 Z. z. o bezpečnosti štátu v čase vojny, vojnového stavu, výnimočného stavu a núdzového stavu v znení neskorších predpisov v súvislosti so šírením nebezpečnej nákazlivej ľudskej choroby COVID-19 (obdobne tak aj vyhlásený núdzový stav od 1. októbra 2020 vrátane jeho predĺžení, pozn.). V tom čase v napadnutom konaní okresný súd čakal na vypracovanie dokumentov od [REDAKOVANÉ], ktorá ako znalec požiadala o predĺženie súdom stanovenej lehoty práve z dôvodu ochorenia COVID-19, čo malo vplyv na krátke predĺženie napadnutého konania.

29. Ústavný súd sa ďalej zaoberal konkrétnymi námietkami sťažovateľky. V zmysle jej tvrdení postupoval okresný súd nezákonne, keď zrušil platobný rozkaz na základe vecne neodôvodneného odporu [časť II, bod 12 písm. c) tohto nálezu, pozn.]. Zo súdneho spisu okresného súdu vyplýva, že odpor bol vo veci podaný, pričom jeho obsahom bolo stručné odôvodnenie, ktoré okresný súd vyhodnotil ako podané vecne. Podľa názoru ústavného súdu je posúdenie predmetnej otázky obsahom práva na súdnu a inú právnu ochranu v zmysle čl. 46 ústavy, ktorého vyslovenia porušenia sa sťažovateľka v konaní pred ústavným súdom ústavou sťažnosťou aktuálne nedomáha (domáha sa vyslovenia porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, pozn.). Keďže je ústavný súd viazaný rozsahom a dôvodmi návrhu na začatie konania (§ 45 zákona o ústavnom súde, pozn.), posúdením relevantnosti tejto námietky sťažovateľky (v kontexte spôsobu jej odôvodnenia, pozn.) sa ústavný súd ďalej nezaoberal.

30. Ďalšia námietka sťažovateľky spočíva v jej tvrdení, že nepripustenie zmeny žaloby zo strany okresného súdu spôsobilo zbytočné prietahy v napadnutom konaní [časť II, bod 12, písm. d) tohto nálezu, pozn.]. Zo súdneho spisu vyplýva, že sťažovateľka predložila okresnému súdu návrh na zmenu žaloby (vrátane žalobného návrhu, pozn.) 11. mája 2017 s následnou úpravou žalobného návrhu (v kontexte čiastočného späťvzatia žaloby, pozn.) 14. júna 2017. V napadnutom konaní bolo prvé pojednávanie nariadené na 16. jún 2017, ktoré bolo odročené z dôvodu (právnym zástupcom žalovanej tvrdených, pozn.) prebiehajúcich mimosúdnych rokovaní, na základe čoho okresný súd zaviazal strany v konaní, aby mu prostredníctvom právneho zástupcu sťažovateľky v stanovenej lehote oznámili, či došlo k mimosúdnej dohode, keďže vo veci bol podaný návrh na zmenu žaloby.

Okresný súd dôvodil, že rozhodnutím o pripustení zmeny žaloby by sťažovateľke vznikla poplatková povinnosť, a teda by došlo k navýšeniu trov konania. Na základe uvedeného s poukazom na hospodárnosť konania poskytol stranám ešte pred rozhodnutím o zmene žaloby lehotu na vyjadrenie, čo sa týka uzatvorenia, resp. neuzatvorenia mimosúdnej dohody. Okresný súd rozhodol o návrhu na zmenu žaloby uznesením z 28. augusta 2017, a to po doručení vyjadrenia právneho zástupcu žalobcu, že k mimosúdnej dohode nedošlo. Podľa názoru ústavného súdu je aj otázku bezodkladnosti potrebné riešiť v okolnostiach jednotlivej veci. Vzhľadom na už uvedené skutočnosti nie je možné vyhodnotiť predmetný postup okresného súdu ako skutočnosť, ktorá by v napadnutom konaní prispela k zbytočným priet'ahom, keďže z predmetnej časovej genézy je zrejmé, že okresný súd aj v tejto otázke konal plynulo.

31. Zároveň je potrebné doplniť, že sťažovateľka namieta aj skutočnosť, že nepripustením zmeny žaloby bola nútená domáhať sa nároku, pôvodne uplatneného zmenou žaloby v rámci napadnutého konania, v samostatnom konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 8 Cb 76/2017, ktoré napokon aj tak okresný súd spojil na spoločné konanie vedené pod sp. zn. 7 Cb 109/2016, čím nepriamo vyhovel návrhu na zmenu žaloby, avšak až po uplynutí siedmich mesiacov. Sťažovateľka konštatuje, že pôvodné odmietnutie návrhu na zmenu žaloby a následné spojenie vecí do spoločného konania okresným súdom predstavuje porušenie práva na prerokovanie vecí bez zbytočných priet'ahov. K predmetnému je obdobne ako v bode 29 potrebné uviesť, že posúdenie správnosti či zákonnosti tejto otázky nespadá podľa názoru ústavného súdu do obsahu práva v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, ktorého vyslovenia porušenia sa sťažovateľka v konaní pred ústavným súdom ústavnou sťažnosťou aktuálne domáha. Keďže je ústavný súd viazaný rozsahom a dôvodmi návrhu na začatie konania (§ 45 zákona o ústavnom súde, pozn.), posúdením relevantnosti tejto námietky sťažovateľky (v kontexte spôsobu jej odôvodnenia, pozn.) sa obdobne ďalej nezaoberal.

32. K námietke sťažovateľky o opakovanom predkladaní vyjadrení a dôkazov na pojednávaniach zo strany právneho zástupcu žalovanej, čím má dochádzať k opakovanému odročovaniu pojednávania v rozpore s § 153 ods. 2 CSP, a o nepoučení o zákonnej koncentrácii konania [časť II, bod 12, písm. e) tohto nálezu, pozn.] ústavný súd uvádza, že k dôvodom odročenia jednotlivých pojednávania sa podrobne vyjadril v bode 24 až 27 tohto nálezu. Pokiaľ ide o námietku sťažovateľky týkajúcu sa vedenia konania okresným súdom v súvislosti s poučením, resp. nepoučením strany v konaní o koncentrácii konania, predmetná námietka obdobne nie je otázkou, ktorú by mal aktuálne preskúmať ústavný súd. V nadväznosti na spôsob argumentácie sťažovateľky ústavný súd uvádza, že súčasťou jeho stabilizovanej judikatúry je aj právny názor, že základné právo na súdnu ochranu, ako aj právo na spravodlivé súdne konanie „je výsledkové“, to znamená, musí mu zodpovedať proces ako celok, a skutočnosť, či napadnuté konanie ako celok bude spravodlivé, závisí od pokračujúceho konania a rozhodnutia všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 163/05, II. ÚS 307/06, II. ÚS 155/08). Predmetné splnenie či nesplnenie tejto povinnosti bude mať sťažovateľka možnosť namietať v rámci prípadného využitia odvolania, ako opravného prostriedku.

33. Sťažovateľka v napadnutom konaní [časť II, bod 12 písm. f), pozn.] namieta jeho predĺženie aj z dôvodu, že pojednávanie pôvodne nariadené na 4. máj 2018 sa konalo o deň skôr, a to 3. mája 2018 bez upovedomenia sťažovateľky a bez jej účasti, pričom bolo následne odročené už na vyhlásenie rozsudku na 31. máj 2018, čo sťažovateľka okamžite namietala. Zo súdneho spisu vyplýva, že po dotaze sťažovateľky (a po prehratí zvukového záznamu, pozn.) bolo zistené

pochybenie, ku ktorému došlo pri prepise zápisnice o pojednávaní, keď asistentka senátu namiesto dátumu 4. máj 2018, na ktorý malo byť pojednávanie odročené, uviedla 3. máj 2018. V zmysle úradného záznamu zo 4. mája 2018 ďalej vyplýva, že k predmetnému pochybeniu mohlo dôjsť z dôvodu, že v ten deň museli zamestnanci súdu okamžite opustiť budovu z dôvodu nahlásenia bomby, na základe čoho ostal v zápisnici uvedený iný údaj, ako mal, pričom k opätovnej kontrole nedošlo. V nadväznosti na uvedené zistenie okresný súd na pojednávaní nariadenom na 31. máj 2018 nevyhlásil rozsudok, ale práve v dôsledku pochybenia na strane okresného súdu došlo k zrušeniu uznesenia o vyhlásení dokazovania za skončené a vo veci sa ďalej pojednávalo už aj za účasti právneho zástupcu sťažovateľky, žalovanej a jej právneho zástupcu. V poradí ďalšie pojednávanie sa vo veci konalo 28. júna 2018, na ktorom došlo k vyhláseniu rozhodnutia vo veci samej. Z uvedeného je zrejmé, že možno hovoriť o predĺžení napadnutého konania v rozsahu približne jedného mesiaca, čo vzhľadom na intenzitu, ako už bolo uvedené, nemožno definovať ako zbytočné prietahy v konaní, aj keď je nutné konštatovať, že išlo o pochybenie na strane okresného súdu, keďže aj takto zapríčinené nedostatky sa z hľadiska zodpovednosti pripisujú sudcovi.

34. V už špecifikovanom postupe sťažovateľka vidí aj porušenie jej práva, aby sa vec prerokovala v jej prítomnosti a aby sa mohla vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom, ktoré jej garantuje čl. 48 ods. 2 ústavy. Sťažovateľka predmetný postup okresného súdu vyhodnocuje ako snahu vylúčiť jej účasť na pojednávaní a pri prednese záverečnej reči. K predmetnému je v zmysle informácií vyplývajúcich zo súdneho spisu nutné opätovne uviesť, že okresný súd po tom, čo zistil predmetné pochybenie, 31. mája 2018 nevyhlásil rozsudok, ale zrušil uznesenie o vyhlásení dokazovania za skončené a vo veci sa ďalej pojednávalo už aj za účasti právneho zástupcu sťažovateľky. V zmysle zápisnice o pojednávaní tento dostal priestor na vyjadrenie vzhľadom na vzniknutú situáciu, ktorý využil, stranám bola poskytnutá možnosť zhrnúť svoje návrhy, vyjadriť sa k dokazovaniu, k právnej stránke veci, pričom okresný súd skonštatoval, že nedošlo k novým návrhom, ktoré dovedy neboli v napadnutom konaní prednesené. Zároveň strany jednotlivo predniesli aj záverečnú reč. Až následne bolo dokazovanie vyhlásené za skončené. Ústavný súd konštatuje, že právu strany v konaní vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom zodpovedá ústavná povinnosť súdu umožniť strane v konaní, aby sa vyjadrila ku každému dôkazu, ktorý súd vykonal a ktorý môže obsahovať zistenie významné pre rozhodnutie súdu (m. m. I. ÚS 75/96). Z uvedeného postupu okresného súdu je zrejmé, že vzhľadom na pochybenie, ku ktorému došlo, okresný súd poskytol sťažovateľke možnosť vyjadriť sa a predniesť záverečnú reč. Zo zápisnice o pojednávaní z 31. mája 2018 vyplýva, že právny zástupca sťažovateľky uviedol, že zo strany žalovanej neboli prednesené žiadne ďalšie návrhy na preukázanie jej tvrdení. Sumarizujúc predmetné skutočnosti, nemožno prisvedčiť tvrdeniu o porušení práva sťažovateľky na prerokovanie veci v jej prítomnosti a aby sa mohla vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Pokiaľ ide o otázku nemožnosti vyjadriť sa ku „*všetkým vykonaným dôkazom*“, z ústavnej sťažnosti nie je zrejmé, aké konkrétne dôkazy mala v tomto sťažovateľka na mysli, keďže svoju argumentáciu k uvedenej problematike ďalej nerozvíjala.

35. V napadnutom konaní došlo podľa tvrdenia sťažovateľky aj k nezákonnému postupu krajského súdu, a tým k porušeniu jej práva na spravodlivý proces [časť II, bod 12 písm. g), pozn.]. Sťažovateľka konkrétne uvádza, že krajský súd zrušil rozsudok súdu prvej inštancie nezákonným postupom, čím vrátil prejednávanú vec do počiatočného štádia, na základe čoho v napadnutom konaní vznikli a pretrvávajú ďalšie prietahy. Ústavný súd musí konštatovať, že sťažovateľka

predmetnou argumentáciou smeruje voči postupu odvolacieho súdu, ktorého ako porušiteľa v ústavnej sťažnosti (ani v návrhu na rozhodnutie, pozn.) neoznačila. Opätovne, v kontexte skutočnosti, že ústavný súd je viazaný rozsahom a dôvodmi ústavnej sťažnosti, nemožno prisvedčiť ani danej argumentácii sťažovateľky prednesenej v obsahu ústavnej sťažnosti, t. j. zaoberať sa posúdením relevantnosti takto nastolenej námietky.

36. Podľa názoru sťažovateľky došlo k predĺženiu napadnutého konania aj aplikáciou tzv. edičnej povinnosti [časť II, bod 12 písm. h) a bod 13 prvá časť, pozn.]. Ústavný súd upriamuje pozornosť na skutočnosť, že v danom prípade išlo o návrh žalovanej na uplatnenie postupu podľa § 189 CSP, ktorému okresný súd vyhovel. Posúdením tejto skutočnosti sa ústavný súd zaoberal už v bode 25 tohto nálezu, keď uviedol, že v tomto postupe súdu nedefinoval obdobie zbytočných prietahov v konaní. Ani skutočnosť, že edičnou povinnosťou dotknutá obchodná spoločnosť vo veci neposkytla požadované údaje, nemohla byť okresným súdom vopred prezumovaná, pokiaľ nie je preukázané, že okresnému súdu takáto skutočnosť zo súdneho spisu vyplývala, a teda aktuálne nie je možné vyhodnotiť predmetný postup ani ako neefektívny. Zároveň je potrebné upriamiť pozornosť na § 185 CSP, v zmysle ktorého súd rozhodne, ktoré z navrhnutých dôkazov vykoná. V sumáre je potrebné konštatovať, že vyhodnotenie, ktorá skutočnosť tvrdená a dokazovaná v civilnom súdnom konaní je pre rozhodnutie vo veci samej významná a ktorá nie, je doménou rozhodovacej právomoci všeobecných súdov.

37. V neposlednom rade smeruje argumentácia sťažovateľky proti porušeniu objektivity a nestrannosti okresného súdu (časť II, bod 13, pozn.), čo sú opätovne námietky, ktoré nie sú obsahom práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, a teda sa nimi ústavný súd z dôvodov viackrát definovaných v obsahu tohto nálezu (napr. bod 29 tohto nálezu, pozn.) ďalej nezaoberal.

38. Sumarizujúc všetky uvedené skutočnosti, a to najmä v súvislosti s preskúmaním jednotlivých námietok sťažovateľky a postupu okresného súdu, berúc do úvahy celkovú dĺžku napadnutého konania, ústavný súd uvádza, že má určité výhrady k postupu okresného súdu vo vzťahu k definovanému obdobiu nesústredeného postupu (bod 27 tohto nálezu, pozn.) spočívajúceho predovšetkým vo vrátení veci na okresný súd na ďalšie konanie vo veci, avšak ako vyplýva z judikatúry ústavného súdu, konanie bez zbytočných prietahov nemožno presne časovo ohraničiť, a nie každý zistený prietah v súdnom konaní má za následok porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov (II. ÚS 57/01, I. ÚS 154/03). Ústavný súd aj vzhľadom na priebeh napadnutého konania (tak v období do prvého meritórneho rozhodnutia súdu prvej inštancie, ako aj po zrušení tohto rozhodnutia, pozn.) nepovažuje postup okresného súdu za poznačený intenzitou takými významnými obdobiami nesústredenej alebo neefektívnej činnosti, ktoré by bolo možné označiť ako zbytočné prietahy v napadnutom konaní.

39. V prípade, keď ústavný súd zistí, že postup všeobecného súdu sa nevyznačoval takými významnými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prietahy v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, nevysloví porušenie základného práva zaručeného v tomto článku (napr. II. ÚS 57/01, III. ÚS 30/03).

40. Sumarizujúc skutočnosti uvedené v obsahu tohto nálezu, ústavný súd dospel k záveru, že postupom okresného súdu v napadnutom konaní nedošlo k porušeniu základného práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, na verejné prerokovanie veci v jej prítomnosti a práva vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

41. Z dôvodov uvedených v tomto náleze ústavný súd podľa § 133 ods. 1 zákona o ústavnom súde *a contrario* ústavnej sťažnosti sťažovateľky nevyhovel. Vzhľadom na nevyhovenie ústavnej sťažnosti bolo už bez právneho dôvodu rozhodovať o ďalších procesných návrhoch sťažovateľky, ktoré by mali oporu len vo vyslovení porušenia jej v ústavnej sťažnosti označených práv.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 21. septembra 2021

Rastislav Kaššák
predseda senátu